

we toen de gelegenheid om te zeggen: Komt u eens een keertje met uw moeder. Dat bezoek is toen pas enkele maanden later geweest, doordat mijn zuster is wezen vragen, of ze nu eens een avondje kwamen. Nu is mijn vraag deze: Hadden we moeten wachten, tot ze uit zichzelf kwamen, of was die uitnodiging goed? Moeten we nu ongevraagd een tegenbezoek brengen, of wachten, tot we gevraagd worden? In geval we ongevraagd moeten gaan, hoe lang kunnen we dan wachten na hun bezoek aan ons?"

Ja, de beantwoording is een beetje moeilijk voor me, omdat je inlichtingen wat vaag zijn. Je vertelt er niet bij, wie „we” zijn: Je ouders en jullie beiden zusters, of alleen jullie twee. Is het laatste het geval, dan geloof ik, dat jullie beter hadden gedaan, na de eerste uitnodiging rustig te wachten, tot die genoodigden verschenen. Hoogstens had je in een beleefd briefje aan de mondeling gedane uitnodiging kunnen herinneren. Dat de bezoekers eerst na enkele maanden verschenen, bewijst m.i. (je neemt me deze conclusie niet kwalijk), dat zij met een nadere kennismaking zoozeer geen haast hadden. Ik zou nu óók maar geen haast maken met een tegenbezoek, temeer, daar ik uit je schrijven meen op te maken, dat de burgemeester en zijn moeder jullie daartoe bij hun visite niet uitgenoodigd hebben. En zeker zou ik niet ongevraagd op bezoek gaan, wjl het hier blijkbaar een ongehouden burgemeester betreft. Rustig afwachten, tot er een uit-

noodiging in die richting komt, en dan nóg niet direct gaan, als er geen datum wordt genoemd, maar na een week bijv. schriftelijk belet vragen. Je kunt het beter tē bescheiden aanleggen dan ook maar de schijn van onbescheidenheid te wekken. Niet, dat jullie je daaraan hebt schuldig gemaakt! Maar het is bij alle omgang met menschen, vooral hooger geplaatsten, een goede stelregel.

Gracia. De vorige maand moest de redactie wegens plaatsgebrek mijn antwoord aan jou laten overstaan, maar nu volgt het dan, zij het een maand later. Ik begrijp je onvoldaanheid heel goed. Toch moet je ook deze kant eens zien aan de zaak: wat een invloed oefen je niet uit op je leerlingen, wat kunnen ze veel van je leeren: netheid, orde, geduld, je weet dat zelf het beste. Ik blijf bij mijn raad: Heb geduld en wacht af, als het op je weg ligt zal de gelegenheid je vast geboden worden. Ondertusschen zal ik es voor je uitkijken, en als ik een geschikte advertentie lees, je waarschuwen. Heb je al eens gedacht aan de Martha-Stichting te Alphen aan de Rijn?

Tenslotte bericht ik nog even aan *Betsy*, dat ik een artikel over Indië en wat men daarheen als jonge huisvrouw heeft mee te nemen, aan haar adres heb verzonden. Mag ik het weer van je terug hebben; misschien kan ik er nog meer lezeressen een dienst mee doen.

Als steeds tot helpen bereid,

ELISABETH.

IN MEMORIAM WILLEM DE MÉRODE

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

De 22ste van Bloemaand overleed op 51-jarige leeftijd te Eerbeek geheel onverwachts de dichter Willem de Mérode. Zóó geheel onverwachts, dat wij in het eerste oogenblik van verslagenheid ons nauwelijks realiseeren konden, welk een smartelijke leegte zijn verscheiden voor het Protestantsche dichterskamp beteekent en welk een onherstelbaar verlies voor onze Nederlandsche letterkunde in het algemeen.

Wij gevoelden ons geheel vervuld van de weemoedige gedachte, dat nimmermeer die zeldzaam zuivere en gevoelige dichtersstem voor ons zingen zal van 's levens ontroeringen op die geheel eigen en innige wijze, waarop geen ander dichter vermocht te zingen. Dichter bij de gratie Gods was hij. Wie schreef als hij die melodieuze, glaszuivere kleine gedichten, die, eenmaal gelezen of gehoord, voor altijd met hun zangerige woorden in onze ooren blijven? Wij denken aan het betoverend lichte „Avondliedje” uit „Gestalten en Stemmingen” met het prachtige begin:

Ruischt de sluimer uit de tuinen
binnen met den avondwind?
Uit de fluisterende kruinen
staart het duister stil en blind.

En aan dat wonderlijk verrukte lied „Benedictie” uit „De Lichtstreep”, waarvan elke zoetvloeiende regel doorhuiverd is van een ademloos onuitspreeklijk zalig verwachten:

Ons is zoo wonderlijk te moede:
Niets kan ons bloeien nu nog keeren.
Want om ons is de glans des Heeren
en wij zijn vol van Zijnen bloede.

Dichter bij de gratie Gods — niet alleen in deze zin, dat het hem gegeven was met bijna speelsge wijze gemakkelijke vorm en klank te geven aan het onuitspreeklijke, maar ook en vooral omdat hij het vermogen had adem te geven aan hetgeen diep in ons aller hart leeft aan bevend Godsverlangen en hunkerend geloofsverwachten.

Zelf door strijd en smart heen tot volkomen overgave gekomen kon hij voor de jongeren, die met eerbied naar hem opzagen, een lichtend voorbeeld zijn. De schoonheid was voor hem niet het hoogste, maar het gelóóf, wat niet wegneemt, dat zijn gedichten aan de hoogste eischen van een strenge critiek stuk voor stuk glansrijk voldoen.

Deze duizelende hoogte, waarop zijn poëtisch kunnen hem voerde en waarop geen kleiner talent hem vermocht te volgen, bracht onherroepelijk eenzaamheid in zijn leven, een eenzaamheid, die het deel is van allen, die waarlijk groot zijn. Maar in deze eenzaamheid is hij, getuige zijn laatste werk, God wel heel nabij gekomen. Gods genade zal hem een rijkelijke vergoeding geweest zijn voor menselijke gemeenzaamheid.

Zeer rijk en vruchtbaar is zijn arbeid geweest. Een lange reeks van dichtbundels schonk hij ons in de loop der jaren: Gestalten en Stemmingen; De overgave; Het kostbaar Bloed; Kwatrijnen; Het heilig licht; De Rozenhof; De donkere bloei; De verloren

zoon; De lichtstreep; De steile tocht; Omar Khayyam; Langs den heirweg; De stille tuin; Chineesche gedichten; Kruissonnetten; Psalmen; Doodenboek; Eenvoudige gedichten; Kringloop; Kaleidoscoop.

Veel verwachtten wij nog van zijn heerlijk talent, dat zich telkens nog verdiepte en vernieuwde. Maar God nam hem tot zich en sloot dit gezegende leven af, hem in Zijn wijsheid en barmhartigheid een sloo-pend ziekbed besparend. God bracht hem „eindelijk thuis en zei: 't is genoeg", zooals de dichter het zelf zegt in dat ragfijne, teere gedichtje „De Rozentuil" uit „Doodenboek".

God bracht hem thuis. Dat tempert onze weemoed. In het diepe besef, hoeveel dank wij schuldig zijn voor wat ons door zijn wonderheerlijke gave geschonken is, nemen wij voor de zooveelste keer zijn werk ter hand.

En dan laten wij ons troosten door den dichter zelf, waar hij in één van zijn laatste gedichten tegenover de troosteloosheid van den dood de stralende zekerheid stelt, dat ons leven uit God is en tot God weerkeert.

FINIS

Wij weten niet wat komen zal.
't Hart kent alleen wat is geweest:
De vrede van een stillen geest,
Vervreemding, duister, overal.

Maar smart en onrecht zijn voorbij.
Wij keerden weer tot liefdes wijk.
Als kind'ren van Gods koninkrijk
Zijn wij herboren, sterk en vrij.

God boog de rechte lijn; 't begin
Raakt aan het eind, de cirkel sluit.
De hemel heeft zijn zaalge buit.
En — harts verlies blijkt harts gewin.

Willem de Mérode: Vergevende Liefde

Gedankt moet zijn voor veel vergeven,
Want dikwijls overtreden wij,
En doen of wij nog los en blij
Beschikken over eigen leven.

Wij voelen tijdens 't zondigen niet
Wat wij verscheuren en ontstelen:
Vreugd die we elkander toebedeelen,
Het hoogst geluk wordt diepst verdriet.

Wat aan een vreemde werd beloofd,
Wat ons misschien werd opgedrongen,
Heeft de twee-eenigheid verwrongen,
Van alles twee ineens beroofd.

Dan volgen dagen vaal van smaad,
Berouw en kommer onverwonen,
Tot eindelijk het onbezonnen
Spel over ons als oordeel gaat.

En als zich reeds aan ons voltrekt
Het vonnis van het doodend scheiden,
Wil de verlaatne voor ons lijden
En wordt ons leven opgewekt.

Zuiver door water en door vuur,
Mogen wij weer den hemel vinden,
Want aan het hart van de Beminde
Vrede genieten zonder duur.